

Η πίστη ως προϋπόθεση σωτηρίας στον προφήτη Αββακούμ και τον απόστολο Παύλο (πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Λόντος, υπ. Διδάκτωρ Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Προφήτης Αββακούμ [1], ένας απο τους δώδεκα μικρούς Προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, έζησε στην Παλαιστίνη τον 7ο π.Χ. αιώνα, την εποχή πριν το νότιο βασίλειο καταληφθεί απο τους Βαβυλώνιους (587 π.Χ.) και απωλέσει το θρησκευτικό του κέντρο, τον Ναό του Σολομώντα.

Στο βιβλίο του απεικονίζεται η κοινωνική αδικία ως αποτέλεσμα της θρησκευτικής

κατάπτωσης και της ηθικής εκτροπής. Ο ίδιος επισημαίνει τις αιτίες των παθημάτων του λαού και προσπαθεί να τον εμψυχώσει. Ανεβαίνει στο παρατηρητήριό του όπου βλέπει τον Θεό και παίρνει εντολή να καταγράψει την θεοφάνεια αυτή, με τη μορφή ύμνου. Εκφράζει τα παράπονά του στον Θεό, γιατί οι ευσεβείς και δίκαιοι δεινοπαθούν και καταδυναστεύονται απο τους ασεβείς και γιατί δεν επεμβαίνει δραστικά για την εξάλειψη της βίας των ισχυρών επι των ασθενέστερων. Ο νόμος, η θρησκευτική και ηθική διδασκαλία, που αποτελεί τη βάση της κοινωνικής δικαιοσύνης, παρέλυε λόγω της επικράτησης της βίας.

Ο Θεός αποκαλύπτει ότι η τιμωρία έρχεται απο τους Χαλδαίους, ως αποτέλεσμα της απιστίας και της ηθικής κατάπτωσης του λαού, αλλά αργότερα στο δεύτερο παράπονο του Προφήτη τον καθησυχάζει, λεγοντάς του ότι και οι δυνάστες θα καταστραφούν. Ο Προφήτης ελέγχει την ειδωλολατρεία των Χαλδαίων και συνιστά στον λαό πίστη στον Ενα και αληθινό Θεό και εφαρμογή του Νόμου Του. Ακολουθεί η θεοφάνεια, η έλευση του Θεού και η τιμωρία του κατακτητή. Ο Θεός, στο τέλος του βιβλίου του Προφήτη, είναι ο ελευθερωτής και σωτήρας του λαού απο τον

δυναστή και άπιστο λαό των Χαλδαίων. Η τελική νίκη του δικαίου είναι σίγουρη.

Η απάντηση του Θεού στον Προφήτη με τη φράση: «ο δε δίκαιος εκ πίστεώς μου ζήσεται» [2] μπορεί να θεωρηθεί ως η κεντρική ιδέα όλης της Βίβλου. Ο δίκαιος άνθρωπος θα ζήσει χάρη στην εμπιστοσύνη του στο Θεό.

Ο Απόστολος Παύλος, όπως ο Αββακούμ, ήταν πεπεισμένος ότι η κακία και η αμαρτία είναι ασυμβίβαστη με την αγιότητα του Θεού και ότι αυτή η κατάσταση μπορεί να επιλυθεί μόνο με θεία παρέμβαση. Ετσι, χρησιμοποιεί τις εξαγγελίες του προφήτη Αββακούμ στις επιστολές του προς Ρωμαίους, Γαλάτες και Εβραίους, όταν ομιλεί περί της πίστεως στον Χριστό, ως τον Υιό και Λόγο του Θεού που ανακεφαλαιώνει στο πρόσωπο Του όλες τις θεοφάνειες του Πατρός, και η αποδοχή της διδασκαλίας Του ως πίστη απο τους ανθρώπους είναι η προϋπόθεση της σωτηρίας [3]. Ο Παύλος για να αποδείξει τη σχέση ανάμεσα στη δικαιοσύνη και την πίστη πρεσβεύει ότι ο Νόμος δεν βασίζεται στην πίστη. Οι Ιουδαίοι προσπαθώντας να συνδυάσουν πίστη και έργα αποκλείστηκαν από την ευλογία του Θεού.

Γιατί τώρα πλέον, χωρίς ο παλιός νόμος να συντελέσει σε τίποτα άλλο, φανερώθηκε η δικαιοσύνη του Θεού μαρτυρούμενη απο το νόμο και τους προφήτες «διά πίστεως Ιησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας τους πιστεύοντας» [4]. Δεν

καταργούμε όμως τον νόμο, αλλά στηρίζουμε το κύρος του. Ο Χριστός, που ήλθε για να συμπληρώσει τον νόμο, «ημάς εξηγόρασεν εκ της κατάρας του νόμου γενόμενος υπέρ ημών κατάρα· γέγραπται γαρ· επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου· ίνα εις τα έθνη η ευλογία του Αβραάμ γένηται εν Χριστώ Ιησού, ίνα την επαγγελίαν του Πνεύματος λάβωμεν διά της πίστεως» [5]. Ο δίκαιος «εκ πίστεως ζήσεται» [6] και εαν κανείς δειλιάσει και οπισθοχωρήσει, δεν ευαρεστεί τον Θεό [7]. Η κρίση θα έρθει σε εκείνους που δεν είναι πιστοί στον Θεό επειδή δεν τον εμπιστεύονται.

Ο Παύλος προτρέπει τον πιστό να έχει υπομονή και πίστη στο θέλημα του Θεού και να προσέξει μην απολέσει την άφοβο και γεμάτη θάρρος πίστη του, η οποία θα έχει ως ανταπόδοση μεγάλο μισθό στον ουρανό. Επιβεβαιώνει, όπως ο Αββακούμ, ότι η αληθινή ζωή είναι δυνατή μόνο σε σχέση απόλυτης εξάρτησης από τον Κύριο. Μια τέτοια εξάρτηση, βασισμένη στην πίστη, μεταμορφώνει την ίδια μας την ύπαρξη σε αυτόν τον κόσμο, γεμίζοντας τις ζωές μας με χαρά και ελπίδα, με την προσδοκία της τελικής εκπλήρωσης όλων των υποσχέσεών Του. Οι δίκαιοι έχουν την υπόσχεση της αιώνιας ζωής, ανεξάρτητα από το τι τους συμβαίνει σε αυτή τη ζωή. Περιγράφοντας το πιστό υπόλοιπο κατά τις έσχατες ημέρες, ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στο βιβλίο της Αποκάλυψης γράφει χαρακτηριστικά: «η υπομονή των αγίων εστίν, οι τηρούντες τας εντολάς του Θεού και την πίστιν Ιησού» [8]. Οι δίκαιοι αναμένουν την θεία παρέμβαση, ακόμα κι αν αυτή γίνει κατά την Δευτέρα Παρουσία.

Παραπομπές:

1. Ενδεικτική βιβλιογραφία: ANDERSEN, F.J., *Habakkuk, A New Translation with Introduction and Commentary*, AB 25, New York, 2001- BRUCE, F.F., *“The Minor Prophets, An Exegetical and Expository Commentary : Obadiah, Jonah, Micah, Nahum, and Habakkuk ”*, Vol. Two, (Ed. Th. E. McComiskey), Michigan 2004.- FEINBERG, CH., *The Minor Prophets*, Chicago 1990- ROBERTS, J. J. M., *Nahum, Habakkuk and Zephaniah*, OTL, Louisville 1991 - SWEENEY, M. A., *The Twelve Prophets, Micah, Nahum, Habakkuk, Zephaniah, Haggai, Zechariah, Malachi*, vol. two, Minnesota 2000- ΒΕΛΛΑ, Β., *Το Δωδεκαπρόφητον*, Αθηναι 1948- ΣΙΔΕΡΗ-ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Γ. Β., *Δωδεκαπρόφητο Το βιβλίο του προφήτη Αββακούμ*, εν Αθήναις 2009- ΧΑΣΤΟΥΠΗ, Α., *Το βιβλίο του Αββακούμ. Εισαγωγή-Κείμενον-Ερμηνεία*, εν Αθήναις 1987.

2. Αββακ.2,4.

3. Βλέπε Ρωμ.1,17. 3,21-26. Γαλ.3,11.

4. Ρωμ.3,22.

5. Γαλ.3, 13-15.

6. Εβρ.10,38.

7. Μτφ.Εβρ.10,35-36.

8. Αποκ. 4,12.